

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Τριμηνιαίο περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Ἐλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 17ο ΤΕΥΧΟΣ 76ο

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερά Μητρόπολις
Ἐλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ἰδρυτής-Ἐκδότης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως
κ. Χρυσόστομος

Ἐπιμέλεια ὕλης

Πρωτ. Ἀθαν. Παπαδάκης
Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος

Ἱστοσελίδα

www.imelef.gr

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

Ἀριθμ. Λογ.: Τρ. Πειραιῶς
5270-046919-454

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐγκύκλιος περί προστασίας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς

3

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου

Ἐγκύκλιος ἐπί τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων 2022

5

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου

Τά λείψανα τῶν Ἀγίων

6

Τοῦ Πρωτοπρ. Ἀθανασίου Παπαδάκη

Ὁ ἐκμαυλισμός τῶν ἡθῶν

10

Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Δ. Μπένου

Ἐτήσιο Μνημόσυνο Ἀρχιμ. Φιλίππου Ἀβραμίδη

12

Τοῦ Μιχαήλ Γ. Τρίτου

Ἡ πρόσβαση στό μυστήριο τῶν Χριστουγέννων

14

Τοῦ Ἀρχιμ. Ἐλευθερίου Εὐδοκίδη

Ὁμιλία στά Ἐγκαίνια Μοναστηριακοῦ Ναοῦ

16

Χρονικά

20

Εἰκόνα ἐξωφύλλου & ὀπισθοφύλλου: Ἡ βασιλική τοῦ Ἁγίου Νικολάου στά Μύρα τῆς Λυκίας.

Ἐγκύκλιος 3062

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

«Περί προστασίας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς
καί ἀποφυγῆς τῶν ἀμβλώσεων»

Ἀθήνα, 25 Αὐγούστου 2022

Πρός
τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἀγαπητοί μας χριστιανοί, τέκνα τοῦ Θεοῦ
ἀγαπημένα,

Ἡ ἐορτή τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, ἡ πρώτη μεγάλη ἐορτή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, σηματοδοτεῖ τήν ἀπαρχή τῆς θείας οἰκονομίας, δηλαδή τοῦ θεϊκοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας μας. Οἱ πιστοί τιμοῦμε τή γέννηση τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας, ὕστερα ἀπό τή θαυμαστή σύλληψη Της ἀπό τή θεοπρομήτορα Ἄννα, τή γηραιά μητέρα της.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἐνῶ τιμᾷ τή μνήμη τῶν Ἁγίων μας κατά τήν ἡμέρα τῆς κοιμήσεως ἢ τοῦ μαρτυρίου τους, στόν Κύριο καί Σωτήρα μας Χριστό, στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί στόν Τίμιο Πρόδρομο τιμᾷ καί ἐορτάζει καί τίς ἡμέρες τῆς γεννήσεως, ἀλλά καί τῆς συλλήψεώς τους, θεωρώντας τά γεγονότα αὐτά ὡς ἰδιαίτερος σημαντικά γιά τή σωτηρία μας, ἔχοντας ἀμεση σχέση μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ.

Μεταξύ λοιπόν τῶν ἄλλων θεολογικῶν ἀληθειῶν, ἡ ἐορτή αὐτή φέρνει στήν ἐπιφάνεια καί μεγάλες ἀλήθειες γιά τήν ἀνθρώπινη ταυτότητα καί ὕπαρξη· ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ὡς ψυχοσωματικῆς ὄντοτητος ἀρχίζει μέ τό θαῦμα τῆς γονιμοποίησης, μέ τή σύλληψη —

«ἐξ ἄκρας συλλήψεως», ὅπως λέμε στή θεολογική γλῶσσα—, δηλαδή ἀπό τή στιγμή πού ἀρχίζει καί ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ὕλικου σώματος.

Τό ἔμβρυο εἶναι τέλειος ἄνθρωπος κατά τήν ταυτότητα, ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται καί ἀναπτύσσεται κατά τή διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης στά μητρικά σπλάγχνα, προσδοκώντας τή γέννηση, γιά νά συνεχίσει τήν ἀνάπτυξη κατά τή βιολογική πορεία του, μετά δέ καί τόν βιολογικό θάνατο, νά μεταβεῖ στήν αἰώνια Ὅντως Ζωή, ἀναμένοντας τήν κοινή Ἀνάσταση.

Ὁ ἄνθρωπος δέν πεθαίνει ὅταν σταματᾷ ἡ ἀναπνοή του, οὔτε ὅταν παύει νά χτυπᾷ ἡ καρδιά του. Ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει. Οὔτε πάλι γεννιέται ὅταν ἀρχίζει ἡ πρώτη του ἀναπνοή μέ τόν τοκετό. Ἔχει ἤδη ξεκινήσει τό ταξίδι του ἀπό τή στιγμή τῆς σύλληψής του. Ἡ ἀρχή τῆς ὕπαρξής του, ἡ ἀπόκτηση τῆς ἱερῆς ταυτότητάς του, ἡ δημιουργία τοῦ προσώπου του, μάλιστα «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», ταυτίζεται μέ αὐτήν τή μοναδική στιγμή· τότε δημιουργεῖται «ὑπό τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι», τότε μεταβαίνει ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὕπαρξη, τότε ἀποκτᾷ τήν οὐσία τῆς ἀξίας του. Καί ἀπό τότε τοῦ ὀφείλουμε τόν σεβασμό καί τήν προστασία μας. Ἰδίως τότε πού δέν φαίνεται, πού δέν ἔχει

φωνή ούτε δύναμη, έχει όμως ζωή, ύπαρξη και, άρα, αξία. Πρός επίρρωση τούτων αρκεί να αναλογισθοῦμε ότι σύμφωνα με τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος· καί στό Θαβώρ μεταμορφούμενος ἐν δόξῃ, καί ὡς βρέφος κενούμενος στή Βηθλεέμ, ἀλλά καί ὡς ἔμβρυο σαρκούμενος στή Ναζαρέτ!

Δυστυχῶς, ὅμως, στίς μέρες μας ὑπάρχουν ἐπιστημονικές δῆθεν θεωρήσεις πού ἀμφισβητοῦν αὐτήν τήν ἀξία τοῦ ἐμβρύου, ὑπάρχουν κοινωνικές ἀντιλήψεις πού τό ἐγκαταλείπουν ἀπροστάτευτο, στερώντας του τό προνόμιο τῆς ζωῆς, **ὑπάρχει νομολογία πού θωρακίζει νομικά τίς ἐκτρώσεις**, ἀλλά ὄχι καί τό δικαίωμα τοῦ ἐμβρύου στή ζωή, δικαιολογώντας ἔτσι τήν ἀνθρώπινη ἀγριότητα.

Καί φθάσαμε στό σημεῖο ὁ ἐτήσιος ἀριθμός τῶν δηλωμένων ἐκτρώσεων παγκοσμίως νά ξεπερνᾶ τά 50 ἑκατομμύρια, νά πλησιάζει αὐτόν τῶν θανάτων ἀπό ὅλες τίς ὑπόλοιπες αἰτίες, νά εἶναι σχεδόν πενταπλάσιος ἀπό τόν ἀριθμό τῶν θανάτων ἀπό τήν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου. Μάλιστα καί στήν πατρίδα μας, πού πληθυσμιακά φθίνει μέ γοργοῦς ρυθμούς, ὑπερβαίνει κατά πολύ, σύμφωνα μέ τά ὑπάρχοντα στοιχεῖα, τόν ἀριθμό τῶν γεννήσεων. Κάτι ἀντίστοιχο ἰσχύει γιά ὅλες τίς λεγόμενες ἀνεπτυγμένες περιοχές τοῦ πλανήτη, στίς ὁποῖες παρατηρεῖται διαρκῶς αὐξανόμενη γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὡς μητέρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, πού μέ θέρμη προσεύχεται γιά τήν υγεία, τή μακροζωΐα καί τήν ἀναγέννηση τῶν γεννημένων, δέν μπορεῖ νά θεωρήσει τήν ἐπιλογή τῆς ἀμβλώσης ἀπλῶς καί μονομερῶς σάν ἓνα νομικό ζήτημα ἢ ἀπόλυτο ἀνθρώπινο δικαίωμα τῆς κυοφορούσας ἢ κερτημένο τῆς σύγχρονης κοινωνίας.

Γι' αὐτό καί ὑψώνει τή φωνή της γιά τήν προστασία τῆς ζωῆς καί τῆς γέννησης τῶν ἀγέννητων καί, ἀντικρίζοντας τήν ἱερότητα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης καί ζωῆς, **ζητεῖ ἀπό τίς εὐλογημένες μέ τή δυνατότητα τῆς μη-**

τρότητος γυναῖκες νά προστατεύσουν μέ κάθε τρόπο τόν θησαυρό τῆς ζωῆς πού κρατοῦν στά σπλάγχνα τους καί, παρά τίς συχνά ἀντίξοες συνθήκες ἢ τήν πιεστική γνώμη τῶν ἄλλων, νά δεχθοῦν μέ ἐμπιστοσύνη καί πίστη τό δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ἐπιπλέον, ἀπευθύνεται στό σύνολο τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καί κάνει ἔκκληση γιά τή θωράκιση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας καί ἰδίως τή στήριξη τῆς πολύτεκνης οἰκογένειας.

Παράλληλα, ἀναλαμβάνει καί ἡ ἴδια τίς εὐθύνες Της γιά νά ἀναδείξει τήν πνευματική σημασία αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ, νά ἐνημερώσει συστηματικά τόν πιστό λαό μας γιά τό δημογραφικό πρόβλημα καί τήν προστασία τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ, καθῶς καί νά ἀναλάβει πρωτοβουλίες γιά τήν ἐμπρακτική στήριξη τῆς ἄγαμης μητέρας καί τήν οὐσιαστική μέριμνα γιά τίς μονογονεϊκές οἰκογένειες.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνει πρὸς ὅλους ἔκκληση γιά διαρκή προσευχή καί μετάνοια, ὥστε ἡ ζωή νά μή νικηθεῖ ἀπό τίς θανάσιμες ἐπιλογές τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐσκεμμένη καί ἄκριτη ἀφαίρεση μιᾶς ζωῆς εἶναι ἀντίθετη πρὸς τόν ὀφειλόμενο σεβασμό μας στήν ἱερότητα τῆς θείας δημιουργίας καί μάλιστα στήν κορωνίδα αὐτῆς, τόν ἄνθρωπο, ἀπομακρύνει τήν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἀπό τή ζωή μας καί φυγαδεύει τή χάρη Του.

Ἄς ἀγωνιζόμαστε νά δεχόμαστε μέ χαρά καί ἐλπίδα τή γέννηση κάθε παιδιοῦ ὡς μέρος τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί τήν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τή φθορά τοῦ θανάτου, ὅπως ὀλοφάνερα φαίνεται τοῦτο καί στήν ὑμνογραφία τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου:

«Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρησατο ἡμῖν ζωὴν τήν αἰώνιον».

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2022

Πρός τόν Ἱερόν Κληῆρον καί τόν εὐσεβῆ λαόν
Τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Μητροπόλεως

«Ἡ Γέννησις Σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως...»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί καί Πατέρες

Ἄς δοξάσουμε τόν φιλόνητον Θεόν ἡμῶν, ὁ Ὃποῖος μᾶς ἀξιώνει καί πάλι νά ἐορτάσουμε τήν θεία Γέννηση ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του. Νά τήν ἐορτάσουμε ἐρχόμενοι εὐλαβικά στό Ναό, ἀκούγοντας ὑπέροχους καί βαθυστόχαστους ὕμνους καί συμμετέχοντας στό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καθώς μάλιστα ἔχουμε προετοιμασθεῖ δεόντως μέ τή νηστεία καί τήν προσευχή τοῦ προηγηθέντος σαρανταήμερου.

Γιά τόν πιστό χριστιανό αὐτά εἶναι τά οὐσιώδη καί ἀπαραίτητα γιά τήν μεγάλη ἐορτή. Ὅλα τά ἄλλα, οἱ προετοιμασίες στό σπίτι, τό γιορτινό τραπέζι, οἱ στολισμοί, τά πατροπαράδοτα ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας ἀνήκουν στό περιθώριον τῆς ἐορτῆς. Δέν τά περιφρονοῦμε, δέν τά ἀπορρίπτουμε, ἀλλά δέν τούς δίνουμε τήν σημασία καί ἐκείνη τήν προτεραιότητα, πού συνήθως τούς δίνει ὁ κόσμος. Ἡ ἐορτή τῶν Χριστουγέννων, ἐορτή τῆς Ἐκκλησίας μας ἀρχαιότατη, εἶναι ἐορτή καθαρά θρησκευτική, μέ περιεχόμενο πνευματικό, περιεχόμενο θά λέγαμε ὑπερκόσμιο. Ναί εἶναι ἐορτή τῆς Ἐκκλησίας ιδιαίτερα χαρμόσυνη, πανευφρόσυνη, πλημμυρισμένη ὅμως μέ χαρά καί εὐφροσύνη ἄσχετη μέ τή χαρά καί εὐφροσύνη τοῦ κόσμου τούτου. Αὐτό δέν εἶπε ὁ ἄγγελος στούς πτωχοῦς καί ταπεινοῦς βοσκούς τῆς Βηθλεέμ τήν ἅγια νύχτα τῶν Χριστουγέννων; «Ἰδοῦ, ἐκραύγασε ἀπό τούς οὐράνιους θόλους, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην... Ἄνθρωποι, σᾶς φέρω μήνυμα χαρᾶς καί ευτυχίας, ὄχι μόνο γιά σᾶς, ἀλλά γιά ὅλο τό λαό, γιά ὅλον τόν κόσμον...

Καί σέ τί συνίστατο ἡ χαρά τοῦ ἀγγέλου; Ἡ ἀπάντησις βρίσκεται στό Ἀπολυτίκιον πού ψάλλουμε σήμερα: *«Ἡ Γέννησις Σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως...»*. Νά τί μᾶς ἔφερε, Χριστέ, ἡ ἅγια Σου Γέννησις: τό φῶς τῆς γνώσεως! Μέχρι νά γεννηθεῖς στή Βηθλεέμ δέν ξέραμε ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός γιά νά πιστέψουμε, οὔτε ποιός εἶναι ὁ προορισμός μας ἐπάνω στή γῆ, οὔτε τί εἶναι ζωή, οὔτε τί εἶναι θάνατος. Μέχρι τότε ζούσαμε στήν ἄγνοια καί τήν πλάνη. Σκοτάδι παντοῦ. Ἐσύ εἶσαι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης!

Δύο χιλιάδες χρόνια ἔχουν περάσει, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἀπό τότε πού ἀνέτειλε στό στερέωμα τῆς ἱστορίας τό Φῶς τό τῆς γνώσεως. Καί δυστυχῶς, ὅπως δείχνουν τά πράγματα, ὄχι λίγοι ἄνθρωποι, καί μάλιστα σέ χώρες χριστιανικές, ἀκόμη δέν ἀρέσκονται στό Φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ. Δέν πιστεύουν στόν ἀληθινό Θεό. Προτιμοῦν - τί δυστυχία! - τό σκοτάδι ἀπό τό φῶς. Παλεύουν μέσα στήν ἄγνοια καί τήν προκατάληψη. Ψάχνουν ἀπεγνωσμένα γιά κάποιες πυγολαμπίδες ἀδιαφορώντας θανάσιμα γιά τόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐμεῖς, λοιπόν, ἄς δοξάσουμε τόν Κύριό μας γιά τό Φῶς τῆς γνώσεώς Του. Κατ' ἐξοχίαν σήμερα ἄς ψάλλουμε μέ μεγαλύτερη συναίσθησις τό «εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν» καί ἄς Τόν παρακαλέσουμε ἔνθερμα νά διαλύσει ὡς λαμπρός Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης τά πυκνά σκοτάδια τῆς ἀπιστίας καί προκατάληψης στίς καρδιές καί τά πνεύματά μας. Ἀμήν

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ἐνθερμος εὐχέτης σας

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ*

Β' ΜΕΡΟΣ

Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Ἀβαγιαννοῦ
νῦν Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως

5. ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΑΡΕΤΗΣ

Υπομνήματα ἀρετῆς χαρακτηρίζει ὁ ἱ. Χρυσόστομος τὰ ἱερά λείψανα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Γι' αὐτό τόν ὑψηλό, κατά τήν γνώμη του, ἠθικό σκοπό μᾶς τὰ ἐχάρισε ὁ Θεός. Εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τὰ ματωμένα ὄπλα τοῦ πολεμιστή.

Ποιός θ' ἀντικρύσει ὄπλα παλιά, ἀσπίδα, δόρυ, θώρακα μέ τὰ κόκκινα ἐπάνω τους σημάδια ἀπό τό αἷμα ἐκείνου, πού τό πρωτοφόρεσε στή μάχη καί δέν θά συγκινηθῆ, παρατηρεῖ ὁ ἱ. Χρυσόστομος, δέν θά αισθανθῆ κάτι νά ἀναδεύη μέσα του, δέν θά νοιώσει ἱερό ρῆγος καί ἐνθου-

σιασμό καί δέν θά παρακινηθῆ ἀπό τό θέαμα ἐκεῖνο σέ ζῆλο πατριωτικό!

Ἀλλά ἔτσι διεγείρουν καί τόν πιστό τὰ μαρτυρικά λείψανα. Ὅσο ράθυμοι καί ὀκνηροί καί ἄν εἴμαστε ἡ εἰκόνα τους ἀνακαλεῖ στή μνήμη μας τοὺς ἡρωϊσμούς, τήν αὐτοθυσία, τήν πνευματική παλληκαριά τοῦ Ἁγίου καί αὐθόρμητα μᾶς καλεῖ στοὺς ἴδιους ἀγῶνες μέ τὰ οὐράνια ἔπαθλα καί βραβεῖα.

Νά γιατί ὁ Θεός ἄφησε ἀνάμεσά μας τὰ ἱερά λείψανα τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας «ἵνα ἔχωμεν ὑπόμνησιν ἀρετῆς διηνεκῶς»¹, καί «ὑπόθεσιν φιλοσοφίας μεγίστης»², «ἵνα ἀπό ὄψεως λάβωμεν τινα

* Μέ ἀφορμή τήν ὑποδοχή τοῦ ἱ. λειψάνου τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου τοῦ ἐκ Δαρδανελλίων ἀναδημιμοσιεύουμε σχετικό ἄρθρο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας: «Ο Ποιμὴν» Νοέμ. 1981 τ. 11

¹ Ἱ. Χρυσ., Ἔνθ' ἄν. 676Ε.

² Ἱ. Χρυσ., Ἔνθ' ἄν. 677Α.

παράκλησιν ἀρετῆς καί πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπαποδυσώμεθα ζῆλον»³.

Τὸ πῶς «πείθουν φιλοσοφεῖν» τὰ ἱερά λείψανα ἐξηγεῖ ὁ ἱερός πατήρ στό Ἐγκώμιό του στὸν Μάρτυρα Ἰουλιανό. Ἐάν κάποιος, διδάσκει, εἶναι πλούσιος καὶ ὑπερήφανος μαζί, γιὰ τὸ πλοῦτο του, βλέποντας τὰ πλούτη μέ τούς θησαυρούς τοῦ Ἁγίου (τὴν πνευματικὴ χάρι, τὰ θαύματα, τὴν μεταθανάτια δόξα καὶ τιμὴ) **«καταστελεῖ εὐθέως τὸ φύσημα»**, θά ταπεινωθῆ, **«καὶ τὴν φλεγμονὴν ἀποθέμενος ἀπελεύσει πολλὴν ἔχων ὑγιεῖαν ἐν τῇ ψυχῇ»⁴.**

Ἀκόμη ὁ φτωχός καὶ περιφρονημένος πολλὴ ὠφέλεια ἔχει νὰ ἀποκομίσει ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ μαρτυρικοῦ τάφου, σάν σκεφθῆ ἐκείνη τὴν ὥρα ὅτι τὰ δικά του βάσανα, ἡ φτώχεια, ἡ δυστυχία δέν συγκρίνονται μέ τὰ ἀφόρητα βασανιστήρια, πού ὑπέφερε ἐκεῖνος⁵.

6. ΠΗΓΗ ΙΑΜΑΤΩΝ

Πηγή ἀστείρευτη ἱαμάτων εἶναι τὰ λείψανα τῶν ἁγ. Μαρτύρων κατὰ τὸν ἰ. Χρυσόστομο καὶ δένδρα καρποφόρα, πού δέν τούς λείπουν ποτέ οἱ καρποί, γιὰτί **«οὐχ ἄπτεται αὐτῶν φθορά, οὐδέ μεταβολὴ καιρῶν»⁶.**

Πόσοι δέν ἀπῆλυσαν θαυματουργικὲς θεραπείες, ὅταν μέ πίστι γονάτισαν δίπλα στίς «θῆκες» τῶν ἁγίων! Ἀμέτρητοι. Πόσα θαύματα δέν ἐτρύγησαν ἀπὸ τὰ ἀγλαόκαρπα αὐτὰ δέντρα, πόσα θαύματα δέν ἀνέβλυσαν μέσα ἀπὸ τούς χαριτόβρυτους τάφους τους!

Ἀκόμη οἱ τάφοι τῶν Ἁγ. μαρτύρων

εἶναι ὄχι μόνο «πηγὴ ἱαμάτων», ἀλλὰ καὶ λιμάνια ἡσυχᾶ καὶ ὑπὴνεμα «τῶν τοῦ βίου πλωτήρων» καὶ μεγάλη παρηγοριὰ καὶ δύναμι σέ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ τὰ παντοδαπά τοῦ βίου κακά.

Ὅποιος εἶναι στενοχωρημένος, ἄρρωστος, ἀντιμετωπίζει τὴν κακότητα τοῦ κόσμου, βρίσκεται σέ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι, αἰσθάνεται ἁμαρτωλός, ἄς ἔλθῃ ἐδῶ, παρακαλεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, δίπλα στοὺς τάφους τῶν ἁγίων καὶ ἄς εἶναι βέβαιος πῶς τὸ βάρος τοῦ κακοῦ, πού τὸν πιέζει ἀσφυκτικά, θά φύγῃ ἀπὸ ἐπάνω του καὶ χαρούμενος θά ἐπιστρέψῃ σπιτί του.

Τόση εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ἀσκοῦν ἐπάνω στοὺς πιστοὺς, τούς καταπονημένους ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ βίου τὸ σεπτὸ θέμα καὶ ἡ ἀναβλύζουσα θεία χάρι τῶν ἱερῶν λειψάνων.

«Διὸ παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς, εἴτε ἐν ἀθυμίᾳ τις ἐστίν, εἴτε ἐν νόσοις, εἴτε ἐν ἐπηρείαις, εἴτε ἐν ἄλλῃ τινι βιωτικῇ περιστάσει, εἴτε ἐν ἁμαρτιῶν βάθει, μετὰ πίστεως ἐνταῦθα παραγινέσθω, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἀποθήσεται, καὶ μετὰ πολλῆς ἐπανήξει τῆς ἡδονῆς, κουφότερον τὸ συνειδός ἐργασάμενος ἀπὸ τῆς θεωρίας μόνης»⁷.

Τέλος ἐκτός ἀπὸ πηγή ἱαμάτων καὶ παρηγορίας τὰ ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων εἶναι γιὰ μᾶς καὶ ἰλαστήρια τῶν ἁμαρτιῶν μας. Μία πόλι, διευκρινίζει ὁ ἰ. Χρυσόστομος, ὅσο ἁμαρτωλὴ καὶ νᾶναι, ἂν προβάλλῃ πρὸς τὸν Θεὸ αὐτὰ τὰ ἅγια σώματα, ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ κινήσῃ τὸ ἔλεος καὶ τὴν φιλανθρωπία του.

«Κἂν ὁ κοινός ἡμῖν ὀργίζεται Δε-

³ Ἰ. Χρυσ., Ἐγκώμιον εἰς τὸν Ἁγ. Μάρτυρα Βαβλαάμ, 685E, ΑΑΠ26.

⁴ Ἰ. Χρυσ., Ἐγκώμιον εἰς τὸν Ἁγ. Μάρτυρα Ἰουλιανόν 678B, ΑΑΠ26.

⁵ Ἰ. Χρυσ., Ἐνθ' ἄν.

⁶ Ἰ. Χρυσ., Ἐνθ' ἄν. 678A.

⁷ Ἰ. Χρυσ., Εἰς τὸν Ἁγ. Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον, 601A, ΑΑΠ27, 174.

σπότης διά τό πλήθος τῶν ἀμαρτημάτων, δυνησόμεθα ταῦτα προβαλλόμενοι τά σώματα, ταχέως αὐτόν ἵλεων ποιῆσαι τῇ πόλει»⁸.

Πολλοί, συνεχίζει ὁ διδάσκαλός μας, καί μόνο τά ὀνόματα ἁγίων πού πρόβαλαν στό Θεό ἀπεκόμισαν κάποια ὠφέλεια, πόσῳ μᾶλλον ἐμεῖς «ὅταν μή ὀνόματα μόνον προβαλλόμενοι, ἀλλά καί αὐτά τά ἀθλήσαντα σώματα, δυνησόμεθα τόν Θεόν ἵλεων ἔχειν καί ἡμερον καί προσηνῆ»⁹.

Γιατί ἡ μαρτυρική θυσία τούς ἐχάρισε πολλή παρησία μπροστά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ. Πῶς ἐδῶ κάτω οἱ στρατιῶτες, μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ μέγας πατήρ, μιλοῦν μέ θάρρος μπροστά στόν βασιλιᾶ, μόλις τοῦ δείξουν τίς πληγές τους ἀπό τόν πόλεμο. Τό ἴδιο καί οἱ ἅγιοι Μάρτυρες σάν ἐμφανισθοῦν μπροστα στό θεῖο καί ἐπηρμένο θρόνο ἔχοντας στά χέρια τους τά κεφάλια, πού τούς ἔκοψαν οἱ ἐχθροί τῆς πίστεως.

«οὕτω καί οὗτοι τās κεφαλᾶς ἅς ἀπετημήθησαν ἐπί τῶν χειρῶν βαστάζοντες, καί εἰς μέσον παράγοντες εὐλόγως ἅπαντα, ὅσα ἄν θέλωσι παρά τῷ βασιλεῖ τῶν οὐρανῶν ἀνύειν δύνανται»¹⁰.

7. Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ

Μέ τήν χαριτωμένη εἰκόνα τῶν μελισσῶν προτρέπει τούς χριστιανούς ὁ ἱερός Χρυσόστομος στήν μετάβασι καί προσκύνησι τῶν ἁγίων λειψάνων. Σάν τίς μέλισσες, πού ὀρμοῦν ἀπό τίς κυψέλες

τους γιά νά πέσουν ἐπάνω στά λουλούδια καί τρυγήσουν τό νέκταρ καί οἱ πιστοί πρέπει νά τρέχουν στά Μαρτύρια τῶν Ἁγίων¹¹.

Νά ἀγκαλιάζουν μέ τήν ψυχή τους τό μαρτυρικό σῶμα¹², νά κάθονται δίπλα στόν τάφο τοῦ μάρτυρα, ν' ἀφήνουν μέ συντριβή ψυχῆς «πηγᾶς δακρῶν», νά παίρνουν τήν εὐλογία ἀπό τόν τάφο, νά ἀλείφονται μέ ἁγιασμένο λάδι ὄλο τό σῶμα, «τήν γλῶτταν, τά χεῖλη, τόν τράχηλον, τούς ὀφθαλμούς...»¹³.

Ἐπίσης νά συμμετέχουν πρόθυμα στή λιτανεία τῶν ἁγίων λειψάνων. Ἀπροσμέτρητη εὐλογία καί χάρι ἀποκτᾶ ὀλόκληρη ἡ πόλι, πού μέ ἱερή λιτανεία ὑποδέχεται λείψανα ἁγίων. Μιά τέτοια πόλι γίνεται «λαμπρά καί περιφανής», πλημμυρίζει ἀπό εὐλογία καί πνευματική εὐωδία, ἀγιάζεται ὀλόκληρη, ὅπως κάποτε ἡ Βασιλίδα τῶν πόλεων, ἡ Κωνσταντινούπολι, ὅταν δέχτηκε στίς καλές ἐκεῖνες ἡμέρες, πού στόν ἐκκλησιαστικό της θρόνο εἶχε τόν Χρυσόστομο, τά λείψανα τοῦ ἁγ. Ἱερομάρτυρα Φωκᾶ ἀπό ἀντικρυνή πόλι τῆς ἀκτῆς τοῦ Πόντου¹⁴.

Ἔτσι δέ πρέπει νά παίρνουν μέρος στή λιτανεία. Ὁλος ὁ λαός, οἱ ἄρχοντες, ἄνδρες καί γυναῖκες. Καί αὐτοί οἱ βασιλεῖς! Μιά τέτοια, ὅπως τήν ἐπιθυμοῦσε, πάνδημη λιτανεία, μέ ἐπικεφαλῆς τήν βασίλισσα Εὐδοξία ἔγινε στίς μέρες τοῦ ἱ. Χρυσόστομου στήν Κωνσταντινούπολι. Ἦταν ἀπό τίς σπάνιες λιτανεῖες σέ συμμετοχή λαοῦ, σέ τάξι καί σέ κατάνυξι. Ὁ ἐνθουσιασμός πού αισθάνθηκε τότε ὁ

⁸ Ἱ. Χρυσ., Ἐγκόμιον εἰς Μάρτυρας Αἰγυπτίους, 699E, ΑΑΠ 26.

⁹ Ἱ. Χρυσ., Ἐνθ' ἄν. 700A.

¹⁰ Ἱ. Χρυσ., Εἰς τούς Ἁγ. Μάρτυρας Ἰουβεντίνον καί Μαξιμῖνον 583C, ΑΑΠ 27, 147.

¹¹ Ἱ. Χρυσ., Εἰς τόν Ἐλεάζαρον καί τούς Μακκαβαίους, 401D, ΑΑΠ24.

¹² Ἱ. Χρυσ., Εἰς Μελέτιον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀντιοχείας, 522D, ΑΑΠ27, 120.

¹³ Ἱ. Χρυσ., Εἰς Μάρτυρας, 669E, ΑΑΠ26.

¹⁴ Ἱ. Χρυσ., Εἰς τόν Ἁγ. Ἱερομάρτυρα Φωκᾶν, 794A, ΑΑΠ 26.

Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ἀπό τό θέαμα «τῆς βασιλίδος μέσων νυκτῶν εἰς μεγάλην ἐκκλησίαν προσελθούσης, κάκειθεν τά λείψανα τῶν μαρτύρων ἀραμένης...» εἶναι κάτι τό μοναδικό.

Τόσο πολύ εὐχαριστήθηκε ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὥστε τήν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἡ πομπή κατέληξε στό Μαρτύριο, ἐκφώνησε θερμότατο ἐγκώμιο, ὄχι πρός τιμήν τῶν Μαρτύρων ἀλλά τῆς... αὐτοκράτειρας Εὐδοξίας. Ὁ παλμός τῆς ψυχῆς καί ὁ ρητορικός οἶστρος τοῦ λόγου ἐκείνου μέχρι σήμερα μᾶς καταθέλγει καί μᾶς συγκινεῖ.

Μόνο πού ἐμεῖς σήμερα, πού γνωρίζουμε τά θλιβερά γεγονότα πού ἀκολούθησαν τήν λιτανεῖα ἐκείνη, καθῶς καί τόν ἄχαρο ρόλο πού διεδραμάτισε ἡ ἴδια, ἡ τόσο θερμά ἐγκωμιαζομένη Εὐδοξία, στήν καθαίρεσι καί ἐκτόπισι τοῦ μεγάλου καί ἐμπνευσμένου ἐγκωμιαστή τῆς Χρυσοστόμου, μέ κάποια μελαγχολία διαβάζομε τό ξέσπασμα ἐκεῖνο τῆς εὐσυγκίνητης καί ἀγαθῆς ψυχῆς τοῦ κορυφαίου Ἱεράρχου:

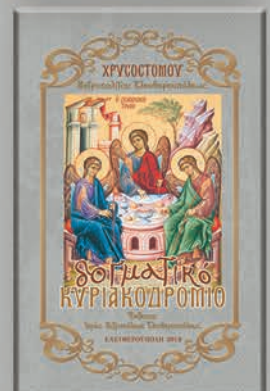
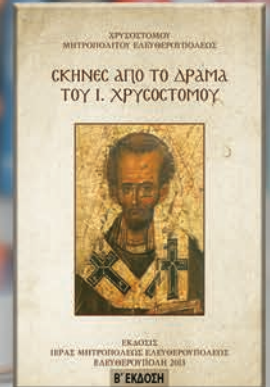
«Διά ταῦτα σε μακαρίζοντες οὐ πανόμεθα, οὐχ ἡμεῖς δέ μόνον, ἀλλά καί αἱ γενεαί μετὰ ταῦτα πᾶσαι»¹⁵.

Μόνο ὁ Θεός γνωρίζει τό μέλλον...

Πέρα ὅμως ἀπό αὐτό ἡ ὑπ' ὄψιν ἐνθουσιώδης ὁμιλία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου μέ τήν εὐκαιρία τῆς πάνδημης λιτανεῖας στήν Κωνσταντινούπολι, φανερώνει τήν ἐξαιρετική σημασία που ἔδινε ὁ ἱερός πατήρ τῆς Ἐκκλησίας στήν τιμή τῶν ἁγίων λειψάνων, ὥστε κάπου ἄλλοῦ νά προτρέπη τό ποιμνίό του «μή μόνον τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐορτῆς, ἀλλά καί ἐν ἑτέροις ἡμέραις» νά ἐπισκέπτονται τά ἅγια λείψανα καί τούς τάφους τῶν μαρτύρων¹⁶.

¹⁵ Ἱ. Χρυσ., Τά λείψανα τῶν μαρτύρων, 333C, ΑΑΠ 26.

¹⁶ Ἱ. Χρυσ., Εἰς τὰς ἁγίας Μάρτυρας Βερονίκην καί Προσδόκην, 645D, ΑΑΠ 27, 227.

Πληροφορίες- Παραγγελίες:
Βιβλιοπωλεῖο Ἱ. Μ. Ἐλευθερουπόλεως
Ἀρχμ. Κύριλλος Ποτηρένιας,
Τηλέφωνο: 25920-23011

Δέν περνάει μέρα πού νά μὴν πονέσει ἡ ψυχὴ μας μὲ τὰ ὅσα ἀκοῦμε καὶ μὲ τὰ ὅσα βλέπουμε. Πραγματικὰ ζοῦμε σὲ μία ζούγκλα σὲ μία κόλαση, ὅπου ἄγρια ποδοπατοῦνται ὅλες οἱ ἠθικὲς ἀξίες μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σηκώνουμε τὰ χέρια καὶ μὲ ἀπόγνωση νὰ διερωτώμεθα ποῦ βαδίζουμε; ποῦ πᾶμε; Ἔχουν ἰσοπεδωθεῖ οἱ ἀξίες.

Τὸ τσουνάμι τῆς ἠθικῆς ἰσοπέδωσης ἄρχισε πρῶτα ἀπ' ὅλα μὲ τὴν καταβάρθρωση τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν στὶς νεαρὲς ἡλικίες. Κατόρθωσαν νὰ ὑποβαθμίσουν τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ ἀγωγή τῶν νέων, νὰ συκοφαντήσουν καὶ νὰ διαλύσουν τὰ Κατηχητικά καὶ ἀντὶ αὐτῶν νὰ φορτώσουν στὶς παιδικὲς ψυχὲς τόσα πολλά, πού νά μὴν ἔχουν χρόνο νὰ ἀναπνεύσουν καὶ νὰ ἀκοῦμε συμμορίες παιδιῶν ἡλικίας 8 καὶ 10 καὶ 12 ἐτῶν νὰ ἐπιτίθενται ὅπου βροῦν πρόσφορο ἔδαφος σὲ πλατεῖες, σὲ δρόμους, σὲ γήπεδα, σὲ σχολεῖα μὲ σκοπὸ ληστείες, κακοποιήσεις, ξυλοδαρμούς, ἐπιθέσεις εἴτε μὲ γροθοκοπήματα, εἴτε μὲ μαχαίρια, εἴτε ἀκόμη καὶ μὲ ὄπλα. Τὰ στέκια τους κατήνησαν φόβος καὶ τρόμος εἴτε γιὰ περαστικούς, εἴτε γιὰ μόνιμα κατοικοῦντες καὶ εἴτε τέλος γιὰ ἀνυποψίαστους συνομηλικούς. Δέν περνᾷ μέρα πού ἔκτροπα παντοειδῆ καὶ ἀρνητικὰ νά μὴν ἔλθουν στὰ μάτια μας καὶ τὰ αὐτιά μας καὶ ὅλα αὐτὰ ἐπειδὴ ἀπεμπολήσαμε τὶς αἰώνιες, καὶ ἀκατάλυτες ἀλήθειες, τὶς διδασκαλίες τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τεχνηέντως δὲ προσπαθοῦν νὰ παραθεωροῦν καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Ἐκμαγλισμὸς τῶν ἠθῶν

Πρωτ/ρου Ἀθανασίου Παπαδάκη
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

μας. Βάπτιση; Ἡ ὀνοματοδοσία γίνεται ἅμα τῆ ἐγγραφῆ τοῦ νεογέννητου στὰ κατὰ τόπους ληξιαρχεῖα καὶ βλέπουμε τὸ λυπηρὸ φαινόμενο μὲ ἀνθρώπους χλιαροὺς περὶ τὴν πίστη νὰ λένε: Τί χρειάζεται τὸ παιδί μου Βάπτιση, ἀφοῦ ἤδη ἔχει ὄνομα. Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ταύτη ἡ ὀνοματοδοσία ἔχει χάσει τὴν ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τοὺς γεννήτορες. Στὰ χρόνια τὰ δικά μας καὶ τῶν πατέρων μας τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν μας ἦταν καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος παππούδων καὶ γιαγιάδων στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπεδείκνυαν περίτρανα τὴν διαδοχὴν τοῦ γένους. Αὐτὸ διατηρεῖται μέχρι σήμερα τουλάχιστον στὴν Κύπρο. Νικόλαος τοῦ Ἰωάννου, Παναγιώτης τοῦ Δημοσθένους, τὸ ἴδιο παρέλαβαν καὶ οἱ Τοῦρκοι, τὸ ἴδιο μέχρι καὶ σήμερα διατηροῦν μὲ τὴ λέξη ὀγλοῦ, πού θὰ πεῖ παιδί, πιστοποιοῦσαν τὴν προέλευση τοῦ τέκνου.

Και βλέπουμε σήμερα δυστυχῶς ὀνόματα ἄσχετα πρὸς τοὺς γονεῖς ἢ καὶ πρὸς τὸ ἑορτολόγιο συνήθως νὰ παίρνουν τὴ θέση αὐτῶν ποὺ με λαχτάρια ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀκούσουν τὸ ὄνομά τους καὶ περίλυποι ἐπιστρέφουν στὰ σπιτία τους. Ὡς πρὸς τὴν ἀταξία, ἡ ὁποία παρατηρεῖται κατὰ τὴν τέλεση τοῦ μυστηρίου ἢ ψυχὴ μας γεμίζει με ὀδύνη. Ἄλλοι ἐντὸς τοῦ Ναοῦ φωνασκοῦντες, ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ μὴ σεβόμενοι διόλου τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου. Ἀφήνω δὲ καὶ τὸ γεγονός ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναδόχων οὔτε κἂν γνωρίζουν τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως.

Και ἐρχόμεθα στὴ θλιβερὴ διαπίστωση αὐτῶν ποὺ συμβαίνουν γύρω ἀπὸ τὸν Γάμο. Στὶς μέρες μας δυστυχῶς οἱ πολιτικοὶ γάμοι ἔχουν ὑπερβεῖ τοὺς θρησκευτικούς καὶ τὸ τελευταῖο φροῦτο, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ διαλύει πάσα ἔννοια τοῦ Γάμου καὶ ὡς πρὸς τὸ φύλον ἄρρενος καὶ θήλεως εἶναι τὸ λεγόμενον σύμφωνον συμβίωσης. Μία ἀπλὴ ὑπογραφή μπροστὰ σὲ ἕνα συμβολαιογράφο καὶ ὅλα τελειώσαν. Σὰν νὰ μὴ ἔφταναν ὅλα αὐτὰ ἡ ἀκατάσχετη ἐκμάυλιση ἡθῶν ὀδηγεῖ τὸν Γάμο σὲ πλέον ἀκράϊες θέσεις. Γάμοι ὁμοφύλων ζευγαριῶν, γάμοι στὰ βουνά, στὰ δάση, στὶς κορυφές τῶν ὀρέων, στὶς σπηλιές, στὶς θάλασσες, πάνω σὲ βάρκες καὶ κάτω στὸ βυθὸ με τὰ φύκια καὶ τὰ ψάρια με τὰ ναυάγια.

Ἀναρωτιέμαι, ἐπισύρουν τὴν εὐλογία καὶ τὴν εὐνοια τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ αὐτὰ ἢ τὴν μῆνιν καὶ θλίψιν αὐτοῦ. Εἶναι πρόοδος αὐτὴ ἢ κατάπτωσης; Ἐνέχουν αὐτὰ φόβον Θεοῦ, εὐσέβεια, πίστι, σεβασμὸ στὰ πάτρια, προσήλωση στὶς παραδόσεις ἢ ἀπεμπόληση καὶ διαγραφή τῶν πάντων; Καὶ ἂν αὐτὰ ὅπως φαίνεται ἐπιδροῦν ἀρνητικὰ στὶς γενεές ποὺ ἔρχονται ποῖο εἶναι τὸ μέλλον

τῆς ἑλληνικῆς οἰκογένειάς μας καὶ τοῦ Ἔθνους μας γενικά;

Ἀναφερόμενοι στὸ Ἔθνος δὲν παύουμε νὰ προβληματιζόμεθα καὶ στὴ δημιουργία οἰκογενείας ὄχι με ἑτερόδοξους, ὄχι μόνον με ἄλλοεθνεῖς ἀλλὰ καὶ με ἑτερόθρησκους. Πόσο μᾶς προβληματίζει ἡ δημιουργία οἰκογενείας με Μουσουλμάνο, με Ἰνδουϊστὴ, με Βραχμάνο, με Βουδιστὴ; Ἄν τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ ἀποκτήσουν μεγαλώσουν τί ἀπόκλιση θὰ ἔχουν Χριστιανικὴ καὶ Ἑλληνικὴ; ἢ θρησκείας τοῦ ἑτέρου μέλους τῆς οἰκογενείας; Ἀπεδείχθη ἱστορικὰ πὼς τὸ ὁμόθρησκον καὶ ὁμοιογενὲς συσπειρομένο ὄχι μόνον κατόρθωσε νὰ ἐπιβιώσει, ἀλλὰ καὶ με νίκες λαμπρὲς νὰ ἀναδειχθεῖ. Με αὐτὰ ὅμως ποὺ ἀναφερθήκαμε παραπάνω τί εἶδος οἰκογένεια θὰ ἀναπτυχθεῖ; Καὶ τί μέλλον ἔχει ἡ πονεμένη μας πατρίδα;

Ἐνα μᾶς σώζει ἢ μετάνοια, ἢ ἐπιστροφή στὰ πάτρια, ἢ πνευματικὴ μας ἀναζωογόνησις, ἢ ἐπαναπροσήλωσις στὶς παραδόσεις μας, ἢ ἀναζωπύρωσις τῆς πίστεως, ἢ ἐπίκλησις τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μας.

Το ετήσιο Μνημόσυνο του Αρχιμανδρίτου Φιλίππου Λεραμίδα στην Ιερά Μονή Αγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου

Αρχιμ. Χρυσοστόμου Μπένου
Πρωτοσυγκέλλου

«Σεβασμιώτατε,
ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί πατέρες,

Τελοῦμε σήμερα, σύμφωνα μέ τήν καθιερωμένη ἀπό αἰῶνων τάξη τῆς Ἐκκλησίας μας, τό ἐτήσιον μνημόσυνο τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. π. Φιλίππου Ἀβραμίδα, τοῦ κτήτορος καί πνευματικοῦ τῆς σεβασμίας αὐτῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου. Ἕνας χρόνος ἀνεπαίσθητα κύλησε ἀπό τήν θλιβερή ἐκείνη γιά τή Μητρόπολή μας ἡμέρα, πού ὁ Κύριος τόν κάλεσε κοντά Του γιά νά τόν ἀναπαύσει ἐκ τῶν πολλῶν, τῶν ἀμέτρητων αὐτοῦ κόπων, τούς ὁποίους ἐπί μακρά ἔτη κατέβαλε πρός πνευματική ὠφέλεια τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ Του καί πρός συνεχή πνευματική καλλιέργεια καί καθοδήγηση τῶν ἀφιερωμένων στόν Θεό ἀδελφῶν τῆς ἱεράς αὐτῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Ἕνα χρόνο τώρα εἰς μάτην τόν ἀναζητοῦν μέ πόνο ψυχῆς πολλοί χριστιανοί ἀπό τήν περιοχή μας καί ἀκόμη μακρύτερες περιοχές τῆς πατρίδος μας ἀκόμη καί ἀπό τό ἐξωτερικό καί ἰδίως τή Γερμανία, οἱ ὁποιοί εὔρισκαν κάποτε τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς των καί τή λύση τῶν πιεστικῶν προβλημάτων τους

κάτω ἀπό τό πετραχήλι του καί ἔπαιρναν νέες, σωστικές δυνάμεις γιά νά συνεχίσουν τόν δύσκολο ἀλλά ὠραῖο πνευματικό τους ἀγώνα. Οἱ ἀδελφές μάλιστα αὐτῆς τῆς Μονῆς, ἀλλά καί πολλοί ἄλλοι, ὅπως εἶπαμε, ἐκτός τοῦ περιβάλλοντος της, ἔχασαν τόν ἀκούραστο καί φιλόστοργο πνευματικό τους πατέρα καί διδάσκαλο καί καθοδηγητή. Ἀλλά ὁ Κύριος, πού τόν προσέλαβε κοντά Του «οὐκ ἀφήσει αὐτούς ὀρφανούς.» (Ἰωάννου 14,18). Στή θέση τοῦ πατρός Φιλίππου, τοῦ εὐχαρι διδασκάλου ἀκόμη καί τήν ὥρα τοῦ αὐστηροῦ ἐξομολόγου, θά στείλει καί πάλι ἄξιο συνεχιστή τοῦ πνευματικοῦ του ἔργου.

Καί ὁ ἀείμνηστος π. Φίλιππος ἀσφαλῶς θά εὐχεται ἀπό τούς οὐρανοῦς, ὅπου ἀναπαύεται τό πνεῦμα του, ὁ φιλόανθρωπος Θεός ἡμῶν νά στείλει συνεχιστές τοῦ ἀξιοζήλευτου ἔργου πού ἄφησε στή γῆ. Νά συνεχίσουν, μοναχές καί οἱ διάδοχοι του πνευματικοί πατέρες νά ἐργάζονται ὅπως ἐκεῖνος. Μέ ἀτάλαντευτη πίστη στόν Παντοδύναμο Θεό. Μέ τήν πίστη τή δική του, ὅταν κάποτε ἀνέβηκε στό γυμνό αὐτό λόφο καί μέ

ἀκατάβλητη θέληση καὶ ἀκράδαντη πίστη στό Θεό, μέ ἰδρώτα καὶ δάκρυα τόν «ἐγεώργησε» καὶ τόν μετέβαλε στό ὠραῖο αὐτό καὶ μεγαλόπρεπο Μοναστήρι. Δέν περιγράφονται οἱ κόποι του, οἱ θυσίες του, οἱ ἀγῶνες του, γιά νά ἀνεγείρει ἐκ τοῦ μηδενός τό θαυμαστό αὐτό σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ.

Προπάντων, θά λέγαμε, ὁ π. Φίλιππος, ἄφησε μέ τήν ὅλη βιοτή καὶ πολιτεία του, ἀγία παρακαταθήκη στους νέους Κληρικούς, πού μέ τή θέλησή τους ἀφιερώνονται στό ἔργο τοῦ Θεοῦ μέσα στήν Ἐκκλησία, ἔτσι νά ὀλοκληρώνουν τό χρόνο τῆς σύντομης αὐτῆς ζωῆς. Μακρῶς ἀπό ἰδιοτέλειες, μακρῶς ἀπό κοσμικές σκοπιμότητες, ἀνέσεις καὶ βίο ὑλόφρονα, μακρῶς ἀπό κοσμικές φιλοδοξίες καὶ μικρότητες. ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρῆτης Φίλιππος διάλεξε καὶ προτίμησε ἀπό ἀξιώματα καὶ τήν ἄνετη ζωή, ἀκόμη καὶ ἀπό αὐτή τήν ἡσυχία καὶ ἀπράγμονα μοναχική ζωή, πραγματικά, στην κυριολεξία «την στενή πύλη καὶ τήν τεθλιμμένη ὁδό» (Ματθαίου 7,14) τοῦ βαρύντατος καὶ ἐπίμοχθου μοναχικοῦ καὶ ἱερατικοῦ καθήκοντος.

Καὶ ἀσφαλῶς δέν ἔχασε. Ἐδῶ στή γῆ τό ὄνομά του ἐπί πολλά χρόνια εὐφῆμως θά ἀκούγεται καὶ ἡ μνήμη του θά μεγαλύνεται ὡς «μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων» Πόσοι ἀπό τούς ἀναρίθμητους ἐκείνους χριστιανούς, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, πού ὠφελήθηκαν ἀπό τό λόγο του, τίς συμβουλές του, τό φωτεινό του παράδειγμα, δέν θά τόν μνημονεύουν μέ ἄφατη ἀγάπη καὶ στοργή. Ἴδού ἡ πρώτη ἐπί γῆς ἀμοιβή τοῦ «ἔργου τῆς πίστεως καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης» (Θεσσαλονικεῖς 1,3) του. Μνήμη ἀγαθὴ καὶ ὄνομα τίμιον..

Ἀλλά ἡ ἄλλη ἀνταμοιβή του πέραν τοῦ τάφου, στήν ἀπέραντη αἰωνιότητα, ποιός νά τήν ὑπολογίσει; Ποιός θά σταθμίσει ἐκείνη τή χαρά του ὅταν θά ἀκούσει τή μακαρία φωνή «εὖ δοῦλε, ἀγαθέ καὶ πιστέ, ἐπί ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπί πολλῶν σε καταστήσω. Εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου..» (Ματθαίου 25,21)

Αὐτές τίς σκέψεις, Σεβασμιώτατε καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀνακυκλώνουμε σήμερα, στό μνημόσυνο τοῦ εὐσυνείδητου Κληρικοῦ καὶ συλλειτουργοῦ μας στή σκέψη μας καὶ αὐθόρμητα ὅλοι μας καὶ ἀπό καρδίας ἀναφωνοῦμε: «Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ» Ἀμήν.

Ἡ πρόσβαση στό μυστήριο τῶν ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τοῦ Μιχαήλ Γ. Τρίτου
Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

Γιορτάζουμε γιὰ ἄλλη μιά φορά τή σάρκωση τοῦ Λόγου, τό μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο ἐκεῖνο γεγονός, πού δίχασε τήν ἀνθρώπινη ἱστορία καί ἀπετέλεσε τήν πλήρωση τῆς πανανθρώπινης προσδοκίας γιὰ λυτρωμό.

Ἡ θεία ἐνανθρώπιση εἶναι τό μεγάλο μυστήριο τῆς ἱστορίας. Ἡ ὑμνολογία τῶν Χριστουγέννων μέ πολύ χαρακτηριστικές ἐκφράσεις γράφει:

«Μέγα καί παράδοξον θαῦμα τετέλεσται σήμερον». «Μυστήριον ξένον ὁρῶ καί παράδοξον». «Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τό παρόν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι». «Ἀκατάληπτον τό τελούμενον ἐν Βηθλεέμ σήμερον μυστήριον». «Παράδοξον πιστοί, τό μυστήριον τοῦτο! Θεός ἐκ γυναικός, ἐγεννήθη ὡς οἶδε».

Ἀλλά καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μέ ἔκσταση καί δέος ἀναφέρονται στό μεγάλο καί σωστικό γιά τόν ἄνθρωπο μυστήριο. Ὁ Μέγας Βασίλειος παρατηρεῖ: «Ὁμολογῶ ἀνεπινώητον εἶναι λογισμοῖς καί

ἄφατον ρήμασιν ἀνθρωπίνοις τόν τρόπον τῆς Θείας Γεννήσεως. Ὁ νοῦς προσβῆναι τῇ φύσει τῶν ἀκατάληπτων ἀδυνατεῖ». Παραπλήσιες εἶναι καί οἱ σκέψεις τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου: «σφόδρα παράδοξον ἀκοῦσαι, ὅτι ὁ Θεός ὁ ἀπόρρητος καί ἀνέκφραστος καί ἀπερινόητος καί τῷ πατρὶ ἴσος, διὰ μήτρας ἦλθε παρθενικῆς».

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος μέ τόν ἴδιο τρόπο προσεγγίζει καί αὐτός τό μυστήριο τῆς Θείας ἐνανθρωπίσεως. «Μυστήριον ξένον βλέπω, ἀντί ἡλίου τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀπειριγράπτως χωρήσαντα ἐν τῇ Παρθένῳ. Καί μή ζῆτει πῶς ὅπου Θεός βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις. Ἐβουλήθη γάρ, ἡδυνήθη, κατήλθεν, ἔσωσεν».

Τό μυστήριο τῶν Χριστουγέννων ἐστιάζεται στό ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «μή ἐκστάς τῆς φύσεως μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος». Παρόλο πού «ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, οὐδὲν ἄπῆν καί τῶν ἄνω», ὅπως χαρακτηριστικά τονίζει ὁ ποιητής τῆς

ἀκαθίστου ἀκολουθίας. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε ταυτόχρονα καί στήν Παρθένο καί στούς κόλπους τοῦ Πατέρα. Καί τοῦτο γιατί στό ἄρρητο χριστολογικό μυστήριο δέν ἔχουμε μετάσταση τοπική, ἀλλά συγκατάβαση θεϊκή. Ὁ φυσικός χώρος οὐδὼς ἰσχύει γιά τόν Ἀχώρητο Θεό, πού πληροῖ τά σύμπαντα καί ὑπέρεκειται παντός τόπου.

Τό ἄρρητο μυστήριο τῆς θείας τοῦ Σωτήρος ἐνανθρωπήσεως ὁ ἀνθρώπινος λόγος μπορεῖ νά τό ἀντιμετωπίσει μέ δύο τρόπους. Ὁ ἕνας εἶναι τοῦ παραλόγου καί ὁ ἄλλος τοῦ παραδόξου. Ἄν τό δεχθεῖ ὡς παράλογο παύει νά τό συζητάει, γιατί γιά τό λόγο τό παράλογο δέν ἀποτελεῖ καμιά κατηγορία. Ἄλλωστε ὁ λόγος δέν μπορεῖ νά δεχθεῖ τέτοιες κατηγορίες ἀπολυτότητας μέσα στήν ἱστορία. Ἄν τό δεῖ ὡς παράδοξο θά τό δεχθεῖ ὡς μία τομή, ὡς ἕνα μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο γεγονός, ὡς ἕνα θαῦμα πού σπάζει τίς κατηγορίες τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος «οὐ κατά φύσιν γέγονε τό πρᾶγμα, ἀλλ' ὑπέρ φύσιν τό θαῦμα· ἤργησε γάρ ἡ φύσις καί ἐνήργησε τοῦ Δεσπότης τό βούλημα». Ἡ κατηγορία τοῦ θαύματος εἶναι ξένη στήν κατηγορία τῆς τυπικῆς λογικῆς, ἀλλά τήν ἀποδέχεται ὑπαρκτικά, ἐφόσον θέλει νά τήν συζητήσει.

Τό μυστήριο τῶν Χριστουγέννων δέν ἐκλογικεύεται, δέν ἀποδεικνύεται

νοησιαρχικά, γιατί κάθε ἀναγκαστική ἀπόδειξη βιάζει τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, ἐπιβάλλει τήν πίστη καί τήν κάνει ἀπό γεγονός ἐλευθερίας ἐξαναγκασμό. Ὅπως ἀναγράφεται στούς Αἴνους τῆς γιορτῆς «οὐ φέρεי τό μυστήριον ἔρευναν· πίστει μόνη τοῦτο πάντες δοξάζομεν». Καί σέ ἄλλο σημεῖο «πεφανέρωται δέ τά θαύματα τοῖς προσκυνοῦσι ἐν πίστει τό μυστήριον».

Ἡ πίστη ὡς τό μεγάλο μεταφυσικό γεγονός τῆς ψυχῆς ὑπερβαίνει τήν τάξη τῶν ἀναγκαιοτήτων. Εἶναι μιά προσωπική, ἀποκαλυπτική ἐμπειρία, πού ἀφαιρεῖ κάθε ἀπόδειξη, κάθε ἐνδιάμεσο, κάθε ἀφηρημένη ἔννοια γιά τόν σαρκωμένο Λόγο τῆς Βηθλεέμ. Εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς λογικῆς, πού ἐπιβάλλεται ἀπό τήν ἴδια τή λογική ὅταν φθάνει στά ὅριά της. Δέν εἶναι λοιπόν οἱ ἀποδείξεις πού χρειάζεται ὁ πιστός γιά νά θεμελιώσει μέσα του τήν πίστη στό μυστήριο τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ, ἀλλά τό ἄλμα τῆς ὑπερβάσεως τοῦ ἑαυτοῦ του, πού βραβεύεται μέ τή δωρεά τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας, ἡ ὁποία στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι ἡ μέθεξη στή χαρά τῆς μυσταγωγίας τῶν Χριστουγέννων.

Κάτω ἀπό αὐτή τήν ὀπτική γωνία ὁ πιστός κλίνει τό γόνυ τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, δοξολογεῖ καί προσκυνᾷ τό μυστήριο.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ
ΙΕΡΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΟΥ ΝΑΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

20 Αύγουστου 2022

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Άρχιερείς.

Βρισκόμαστε επί τόπου ιεροῦ. Σ' ἓνα τόπο αίματοβαμμένο καί άγιασμένο. Σέ ἓνα ιερό χῶρο διαποτισμένο μέ αίμα καί δάκρυα, ὅπου γιά άρκετά χρόνια κατά τό παρελθόν περισσότερα άπό 500 ἐγκαταβίωναν οὐράνιοι άνθρωποι καί ἐπίγειοι άγγελοι. Ὅσοι καί θεοφόροι πατέρες πού ἔζησαν μέ σκληρή άσκησι, μέ διαρκεῖς προσευχές, νηστεῖες καί άγρυπνίες, ὑπομένοντας κάθε σκληραγωγία καί στενοχώρια τῆς άσκητικῆς πολιτείας, προκειμένου νά καθαρίσουν τόν ἑαυτό τους άπό τά πάθη καί νά γίνουν εὐχρηστα σκευή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αλλά καί στενοχώρια καί σκληραγωγία ἔνεκα τῆς ἐποχῆς τῆς τουρκοκρατίας πού ὑπῆρχε ὁ ιερός αὐτός χῶρος.

Σύμφωνα μέ τήν Παράδοση ἐδῶ στήν ἀπέναντι πλαγιά ἦταν χτισμένο ἓνα παλιό μοναστήρι, τό Μοναστήρι τοῦ «Παντοκράτορος Χριστοῦ». Τό ἔκτισαν οἱ άδελφοί Ἄλέξιος καί Ἰωάννης μεταξύ 1357-1365, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννη τοῦ Ε' τοῦ Παλαιολόγου πού τό ἔκανε δῶρο μέ χρυσόβουλο στήν Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή Παντοκράτορος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καθώς ὅλη αὐτή ἡ περιοχή ὑπαγόταν στήν ὡς ἄνω Ἱερά

Μονή. Τό γεγονός μάλιστα ὅτι αὐτό ἀποτελοῦσε προσωπική δωρεά τοῦ αὐτοκράτορα πρὸς τήν ἐν λόγῳ Ἱερά Μονή δείχνει τήν ἐξαιρετική σπουδαιότητά του καί τήν ὕψιστη ἀξία του. Ἦταν δηλαδή μετόχι τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἦταν ἓνα μικρό μοναστηριακό συγκρότημα, μέ Ἱερό Ναό, μέ σπίτια, ἀμπέλια, χωράφια καί νερόμυλο. Καί ὅπως σημειώνει ὁ ἀρχαιολόγος καί μοναχός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος π. Θεόφιλος κατεῖχε χῶρο ὅσο σημερινά δύο γήπεδα ποδοσφαίρου. Τό 1394 ὁ αὐτοκράτωρ Μανουήλ Β' ὁ Παλαιολόγος, ὁ ἄμεσα διάδοχος τοῦ Ἰωάννη τοῦ Ε', μέ νέο χρυσόβουλο πού ἐξέδωσε αλλά καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀντώνιος ὁ Δ' μέ «Σιγίλλιον» ἐπιβεβαίωσαν ὅτι ἡ «Μονή Παντοκράτορος στήν Ἐλευθερούπολη ἦταν Μετόχι τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Αὐτό ἔγινε γιατί κάηκε ἡ κυρίαρχη Ἱερά Μονή μαζί μέ ὅλη τήν βιβλιοθήκη της πού τηροῦσαν καί φύλαγαν ὅλα τά ἀρχεῖα της καί οἱ πατέρες ἀναγκάστηκαν νά ζητήσουν ἀπό τόν αὐτοκράτορα καί τόν πατριάρχη τά αντίστοιχα ἀποδεικτικά στοιχεῖα γιά τό ἀρχεῖο τῆς Μονῆς. Τό «Χρυσόβουλο» καί τό «Σιγίλλιον» φυλάσσονται σήμερα στή Μονή Παντοκράτορος τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Τό ἀρχαῖο μοναστήρι τοῦ Παντοκράτορος ὑπῆρχε ἐδῶ μέχρι τό 1820 ἢ 1821. Τό λεηλάτησαν καί τό πυρπόλησαν οἱ Τούρκοι καί κατάσφαξαν τοὺς 20 μοναχοὺς του. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι κατὰ μία παράδοση, καί κατὰ μία ἄλλη ἀρκετά μικρότερος. Σ' αὐτά τὰ ἱερά χώματα πού πατοῦμε σήμερα, ὑπῆρχε τό φυτεμένο ἀμπέλι τῆς μονῆς, καί φαίνεται αὐτό ἀπό τό ἐπικλινές τοῦ ἐδάφους πού μποροῦσε νά χρησιμοποιηθεῖ γιὰ μιά τέτοια καλλιέργεια.

Ἀπό τὴν Ἱστορία γνωρίζουμε ὅτι τό ἔτος 1821 ἦταν μιά δύσκολη ἐποχὴ γιὰ τὰ μετόχια τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐπειδὴ τότε οἱ Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους βοήθησαν στὴν ἐπανάσταση του Ἐμμανουὴλ Παππᾶ στὴ Χαλκιδική, τὰ Μετόχια τους ὑπέστησαν μεγάλες ζημιές ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐνδεχομένως τό μοναστήρι ἐδῶ τοῦ Παντοκράτορος εἶχε τὴν ἴδια μοῖρα μέ ἓνα ἄλλο μετόχι τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Παντοκράτορος τοῦ Ἁγίου Ὁρους στὴν Ἀμφίπολη, ὅπου οἱ Τούρκοι σκότωσαν τοὺς μοναχοὺς καί κατέστρεψαν ὀλοσχερῶς τὴν Μονή. Τὰ ἴδια ὑπέστησαν καί τό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Παλαιοχώρι, ἀλλὰ καί τό μοναστήρι τῆς Παναγίας Εἰκοσιφοινίτισσας ὅπου ἐσφάγησαν οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀληθινὰ ἱστορικά γεγονότα ἐπιβεβαιωμένα.

Ἐπάρχει ὅμως καί μιά ἀρχαιότερη προφορικὴ παράδοση πού ἀξίζει νά τὴν ἀναφέρουμε. Τό 1000 μ. Χ. στὴν ἀπέναντι πλαγιά ἐκεῖ πού ἦταν χτισμένο τό μοναστήρι γιὰ τό ὁποῖο μιλήσαμε ὑπῆρχε ἓνα ἄλλο, μεγάλο μοναστήρι μέ πολλοὺς μοναχοὺς. Ποιὸς τό ἔκτισε καί πότε κτίστηκε δέν γνωρίζουμε πολλά στοιχεῖα

μιὰ καί ἡ ἔρευνα στὴν συγκεκριμένη περιοχὴ δέν εἶναι ἀρκετά διαφωτιστικὴ. Λέγει μόνο ὅτι ἦταν ἀφιερωμένο στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, καί ὅτι τό κατέστρεψαν οἱ Βούλγαροι τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου μεταξὺ τοῦ 1000 καί 1028 μ. Χ. καί ὅτι πάνω στὰ ἐρείπια αὐτά ξαναχτίστηκε τό ἄλλο μοναστήρι τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ. Διασώζεται μιά μαρμαρίνη ἐπιγραφή, πού εἶναι ἐντοιχισμένη στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ταξιαρχῶν ἀριστερὰ τοῦ Ἱεροῦ στό ἐξωτερικὸ μέρος, μέ ἀνάγλυφα γράμματα πού λέγει: «Δεύτερον ἀνεκαινίσθη ὁ θεῖος ναὸς τῆς Θεοτόκου δια συνδρομῆς τοῦ πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Φιλίππων Κυροῦ Κλήμεντος, ἔτους 1623 μῆνα Μάϊο».

Πάντως οἱ κάτοικοι συνηθίζουν μέχρι καί σήμερα, σχεδόν καθημερινά, νά ἀνεβαίνουν στὴν Παναγίτσα ὅπως τὴν λένε, νά ἀνάβουν τό κερί τους, νά ἀνάβουν τό καντήλι τῆς Παναγίας καί νά ἀφήνουν ἓνα κομμάτι ἀπὸ κάποιον πανί πάνω στὰ κλαδιά τοῦ πλάτανου.

Καταστράφηκε τό μοναστήρι. Πέρασαν τὰ χρόνια. Ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ ὁ π. Φίλιππος. Ρώτησε, ἔμαθε, ἔψαξε γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ χωριοῦ ὅσα μποροῦσε τότε νά μάθει. Καθιέρωσε νά ἀνεβαίνουν οἱ κάτοικοι τὴν 1η Αὐγούστου καί νά κατεβάζουν τό εἰκόνισμα τῆς Παναγίας καί στίς 15 Αὐγούστου νά ἐπιστρέφεται στὸν τόπο τῆς ἢ Παναγίας.

Βρισκόμαστε στό 1992. Μετά τὴν φοβερὴ ἐκείνη πυρκαγιὰ καί μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες μετὰ τίς καταστροφές ἀπὸ τίς πλημμύρες. Μαύρισε ὁ τόπος. Ἐφιαλτικὸ τό τοπίο. Ὅμως τότε ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νά φανοῦν τὰ ἐρείπια τῆς Μονῆς. Ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει. Ὁ κόσμος συνέχιζε

νά ανεβαίνει στην Παναγίτσα από τό μονοπάτι. Συνέχιζε και ὁ π. Χρήστος νά ανεβαίνει, νά κατεβάζουν και νά ανεβάζουν τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας και ἔβλεπαν ὅλοι τίς πέτρες πού ἀπέμειναν σιωπηλοί μάρτυρες μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς.

Περνοῦσαν ὁμως τά χρόνια και ἄς ἀφήσουμε καλύτερα τήν κ. Φωτεινή Μπεϊκάκη μέσα ἀπό ἕνα ἀνέκδοτο κείμενό της νά μᾶς ἀφηγηθεῖ πῶς ξεκίνησε νά χτίζεται ὁ νέος ναός μέ τήν νέα ἱστορία τῆς Μονῆς.

Ὁ Μιχάλης Σγουρομαλλίδης, σήμερα π. Μιχαήλ, κύρια ἀπασχόλησή του εἶχε τήν βοσκή των κοπαδιοῦ τῆς οἰκογένειάς του. Ἐνα ἀπόγευμα σέ συνεδρίαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Ἐλευθερῶν τους εἶπε: Τά γίδια μου καθημερινά μπαινοβγαίνουν μέσα στά ἐρείπια τοῦ Μοναστηριοῦ. Νά ποῦμε στόν παπα - Χρήστο νά χτίσουμε τήν Ἐκκλησία, τά θεμέλια τῆς ὁποίας φαίνονται ὀλοκάθαρα, γιατί τά γίδια μου πηγαίνουν και λερώνουν τόν χώρο πού ἦταν ἄλλοτε ὁ Ναός και τό Ἱερό του μέ τήν Ἁγία Τράπεζα. Μᾶς ἄρесе ἡ πρότασή του, γιατί ἦταν σύμφωνη μέ τό πρόγραμμα τοῦ Συλλόγου μας νά ἀναβιώνει ὅ,τι εἶχε λησμονηθεῖ.

Ἀνακοινώσαμε τήν σκέψη τοῦ Μιχάλη στόν παπα - Χρήστο ὁ ὁποῖος εἶπε: Χωρίς τήν ἄδεια τῆς ἀρχαιολογίας δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα. Καί πράγματι ἡ Βυζαντινή Ἀρχαιολογία ὄχι μόνο δέν ἐπέτρεψε κάτι τέτοιο ἀλλά εἶπε ὅτι οὔτε μιᾶ πέτρα δέν μπορούμε νά βάλουμε. Μποροῦμε ὁμως, ἂν θέλουμε, νά χτίσουμε ἔξω ἀπό τόν χώρο τοῦ Μοναστηριοῦ και σέ κάποια ἀπόσταση ἀπό αὐτό.

Ἔτσι ἀποφασίσαμε νά χτίσουμε ἕνα

μικρό ἐκκλησάκι στόν χώρο «φτέρες» ἐκεῖ πού σύμφωνα μέ τήν παράδοση βρισκόταν τό ἀμπέλι μέσα στό ὁποῖο οἱ Τοῦρκοι κατάσφαξαν τούς Μοναχοῦς.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Δήμου Ἐλευθερῶν κ. Χαράλαμπος Χρυσανίδης ἄκουσε τήν ἐπιθυμία μας νά ἀναβιώσουμε τήν ἱστορία τοῦ χωριοῦ και ἀνέλαβε προσωπικά ὅλες τίς ὑποθέσεις.

Ἐβαλε τά μηχανήματα τοῦ Δήμου και ἰσοπέδωσαν τόν χώρο, ἄνοιξε δρόμο γιά νά πηγαίνουν αὐτοκίνητα μέ τά ὑλικά, βρῆκε ἐθελοντές γιά νά στρώσουν τά σίδερα στά θεμέλια, πολιτικό μηχανικό γιά νά ἐπιβλέπει τό ἔργο, συνεργάστηκε μέ τόν παπα - Χρήστο, τήν μητρόπολη και τό ἔργο ξεκίνησε ἀναλαμβάνοντας ὅλη τήν εὐθύνη ὁ Δήμαρχος, βάζοντας στά χρήματα πού συγκεντρώσαμε ἐμεῖς και χρήματα πού ἐκεῖνος ἐξοικονομοῦσε ἀπό πόρους πού ἐκεῖνος ἔβρισκε. Σέ λίγο χρονικό διάστημα ὁ Ναός ἦταν ἔτοιμος.

Ἔσεῖς σεβασμιώτατε γεμᾶτος χαρά τελέσατε και τόν ἀγιασμό τῆς θεμελιώσεως ἀλλά και τόν ἀγιασμό μέ τήν ἀκολουθία τῶν θυρανοξίων.

Ἐφόσον χτίστηκε και ἐξοπλίστηκε ὁ Ναός μέ τά χρειώδη και ἄρχισε νά λειτουργεῖ τήν ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως ἀλλά και κάποιες ἄλλες ἑορτές σκέφτηκαν ὅτι μόνο ὁ ναός δέν εἶναι ἀρκετός γιά τόν χώρο αὐτό. Χρειαζόταν και ἕνας χώρος ἀκόμη, μιᾶ αἴθουσα γιά τίς ἀνάγκες ὄχι μόνο τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς ἀλλά και γιά κάποιες ἄλλες φορές. Ἔτσι συνεχίστηκε ὁ ἀγῶνας γιά τήν ἐξεύρεση χρημάτων γιά τήν ἀνέγερση τῆς αἴθουσας τήν ὁποία ὅλοι μας βλέπουμε χτισμένη και αὐτή μέ τήν πέτρα τῆς περιοχῆς και μέ τήν δυνατότητα νά χτιστεῖ ἐπάνω και ἄλλος ὄροφος γιά

τήν δημιουργία κελιών και άλλων χώρων που είναι αναγκαίοι στην εγκαταβίωση αφιερωμένων ψυχών.

Τό 2014 μετά την συνταξιοδότηση του πατρός Χρήστου ανέλαβε την ευθύνη της ένορίας ή ελαχιστότητά μου. Αρχίζουμε από τότε έναν αγώνα δαπανηρό. Νομιμοποιείται ο ναός και η αίθουσα. Δυστυχώς οι νόμοι της ελληνικής πολιτείας έγιναν πολύ σκληροί. Όταν κάηκε τό βουνό ή περιοχή κηρύχτηκε αναδασωτέα. Και ή Αποκεντρωμένη Περιφέρεια στην Θεσσαλονίκη έδω και τρία χρόνια παρά τά έγγραφα και τίς παρακλήσεις μας, παρά τούς ανθρώπους που χρησιμοποιήσαμε νά μās βοηθήσουν σέ πολιτικό επίπεδο δέν μās παραχωρεί μιá έκταση που ζητāμε 8 στρεμμάτων για νά είναι άρτια και οικοδομήσιμη.

Αποτελεί ξεχωριστή ευλογία για όλους μας ή εικόνα της Μεταμορφώσεως, την όποία ένθρονίσατε Σεβασμιώτατε στην ιερά Μονή μας και την όποία άγιογράφησε ή Γερόντισσα Θαβωρία στην Ίερά Μονή του Θαβωρίου όρους στά Ίεροσόλυμα, άκολουθούμενη από θαυμαστά γεγονότα.

Σήμερα 20 Αυγούστου 2022 διά τών Αρχιερέων, του σεπτου Μητροπολίτου και Ποιμενάρχου μας κ. κ. Χρυσοστόμου, και του έκλεκτου φίλου και άγαπητου Μητροπολίτου Μποτσουάνας κ. κ. Γενναδίου τον όποιο και ευχαριστούμε για την τιμή που μās έκανε, νά συλλειτουργήσει σήμερα αυτή την σπουδαία και μοναδική ήμέρα για την ένορία μας.

Τά Ίερά Λείψανα τά όποια τοποθετήσατε Σεβασμιώτατε στην Άγία Τράπεζα είναι: Τών Άγίων όσιομαρτύρων που μαρτύρησαν από τούς Πέρσες στην Λαύρα του Άγίου Σάββα στά Ίεροσόλυμα. Του Άγίου Νεομάρτυρος Ίωάννου

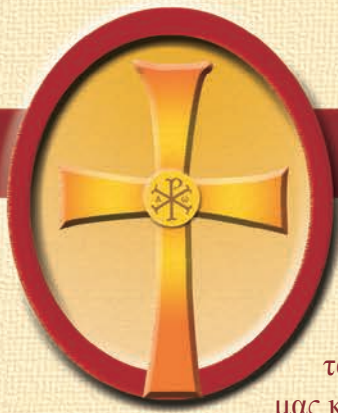
Μέ τον κ. Χρυσανίδη.

Στήν είσοδο του Ναού.

του έν Βραχωρίω, τό όποιο προέρχεται από την Ίερά μονή Παναγίας Προυσιωτίσεως και τό τρίτο του Άγίου μάρτυρος Μάμαντος, τό όποιο μās προσέφερε ό π. Κυριάκος Χριστοφορίδης. Τούς ευχαριστούμε όλους έκ βαθέων.

Σεβασμιώτατοι άγιοι άρχιερείς, ευχηθείτε ό ιερός Ναός που σήμερα εγκαινιάσατε διά τών πανσέπτων χειρών σας νά γίνει ένας φωτεινός φάρος, που θά άκτινοβολεί τό Φως του Χριστου μέσα στην παρούσα ζωή. Ένα πνευματικό λιμάνι, ένα θεραπευτήριο ψυχών και σωμάτων, ένα σκήνωμα της δόξης του Τριαδικου Θεου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Κατά τόν μήνα
Σεπτέμβριον
2022 ὁ Σεβασμιώ-
τατος Μητροπολίτης
μας κ. Χρυσόστομος:

ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Συνοδικός Σύνε-
δρος.

Ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε:

Τήν 11^η εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Παν-
τελεήμονος Χρυσοκάστρου, τήν 14^η εἰς τόν
πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῆς Ὑψώσεως τοῦ
Τιμίου Σταυροῦ Γεωργιανῆς, ὅπου καί ἐχει-
ροθέτησεν Οἰκονόμον –Σταυροφόρον τόν
Ἐφημέριον τῆς Ἐνορίας π. Ἰωσήφ Ἀστεριάδη,
τήν 18^η εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωρ-
γίου Σιδηροχωρίου, τήν 24^η εἰς τήν Ἱεράν
Μονήν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκά-
στρου, ὅπου καί προέστη τοῦ ἐτησίου μνημο-
σύνου τοῦ κτήτορος καί Γέροντος τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς Ἀρχιμ. Φιλίππου Ἀβραμίδη, τήν 26^η
εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἁγίου Χριστοφόρου.

Ὁ Οἶκ. Πατριάρχης στή Θάσο

Ὁ Οἶκ. Πατριάρχης στή Θάσο

Ὑψωση Τιμίου Σταυροῦ

Συμετέσχε:

Τήν 3^η Συγχοροστατών εἰς τόν Ἑσπερινόν
μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρ-
θολομαίου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί
Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου Κιέβου κ.κ. Ἐπιφανίου, τοῦ οἰκείου
Ἱεράρχου κ.κ. Στεφάνου καί ἄλλων Ἱεραρχῶν
εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Παναγίας Θάσου, τήν 4^η
εἰς τό Ἀρχιερατικόν Συλλεΐτουργον εἰς τόν
ἴδιον Ἱερόν Ναόν, τήν 5^η, 6^η καί 7^η τῶν

Ἐτέλεσε:

Τήν 10^η Τρισάγιον καί ὠμίλησε ἐπικαίρως
εἰς τά ἀποκαλυπτήρια μνημείου θυμάτων τῆς
Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς εἰς τήν πλατεῖαν
τοῦ Ἀκροβουνίου, τήν 12^η τόν Ἁγιασμόν ἐπί
τῆ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων εἰς τό Γυμνάσιον
καί Λύκειον Ἐλευθεροπόλεως καί εἰς τό Γυ-
μνάσιον καί Λύκειον τῆς Νέας Περάμου. Ὁμί-
λησεν ἐπικαίρως εἰς τοὺς μαθητάς καί τοὺς
εὐχήθηκε εὐλογημένη καί δημιουργική σχολική
χρονιά. Εἰς ὅλα δέ τά σχολεῖα τῆς Περιφερείας
μας ἀνεγνώσθη ὑπό τῶν Ἐφημερίων ἐγκύκλιος
τοῦ Ποιμενάρχου μας. Τήν 24^η ἐπιμνημόσυνον
δέησιν εἰς τό ἥρῶον τῆς Νέας Περάμου ὑπέρ
τῶν θυμάτων τῆς Ποντιακῆς Γενοκτονίας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Πραγματοποίησε:

Τήν 28^η τήν πρώτην Ἱερατικήν Σύναξιν τῆς Κατηχητικῆς περιόδου 2022- 2023 εἰς τό Συνεδριακόν Κέντρον ὁ «Ἱερός Χρυσόστομος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀφοῦ προηγουμένως ἐτέλεσε τόν Ἀγιασμόν, μέ θέμα: «Νουθεσίαι ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Κατηχητικοῦ ἔργου».

Κατά τόν μήνα Ὀκτώβριον 2022 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε:

Τήν 1^η εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Νικησιάνης εἰς τόν πανηγυρίζοντα αὐτῆς Ἱερόν Ναόν Παναγίας Γοργοεπηκόου, τήν 2^η εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀκροβουνίου, τήν 16^η εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Πλατανοτόπου, ὅπου καί ἐχειροτόνησεν Διάκονον τόν Κοσμάν Κυδωνόπουλον, γόνον τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας, Νοσηλευτὴν καί πατέρα τεσσάρων τέκνων, τήν 23^η εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, ὅπου καί προέστη τῆς Δοξολογίας ἐπί τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Πόλεως, τήν 26^η εἰς τήν πανηγυρίζουσαν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Νικησιάνης, τήν 27^η εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νέστορος Κοκκινοχωρίου.

Συμμετέσχε:

Τήν 3^η εἰς τόν Ἀγιασμόν τόν ὁποῖον τέλεσε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος εἰς τήν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων στήν Ἀθήνα, τήν 4^η, 5^η, 6^η καί 7^η τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί εἰς τήν ἐκλογήν τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας κ.κ. Δαμασκηνοῦ, Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ.κ. Νικηφόρου, Ἡλείας καί Ὠλένης κ.κ. Ἀθανασίου καί Δράμας κ.κ. Δωροθέου, τήν 10^η, 11^η καί 12^η τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Προέστη:

Τήν 19^η τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τῆς Εὐτυχίας Σγουρίδου μητρός τοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀντιφιλίππων π. Γεωργίου, τήν 28^η τῆς Δοξολογίας ἐπί τῆ Ἐθνικῆ Ἐπετείῳ τοῦ 1940 εἰς τόν Καθεδρικό Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καί τῆς Ἐπιμνημοσύνου δεήσεως εἰς τό Ἡρῶν τῆς Πόλεως.

Πραγματοποίησε:

Τήν 31^η τήν μηνιαίαν Ἱερατικήν Σύναξιν εἰς τό Συνεδριακόν Κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος» μέ θέμα: «Λόγοι ψυχοφελεῖς πρὸς Ἱερεῖς ἀπό τόν Μέγα Ἀρχιερέα καί Κύριό μας». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ π. Ἀθανάσιος Παπαδάκης, Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος. Ἀκολούθησε γόνιμος καί ἐποικοδομητικός διάλογος.

Κατά τόν μήνα **Νοέμβριον 2022** ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε:

Τήν 6^η εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτης, τήν 8^η εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Χρυσοκάστρου, τήν 9^η εἰς τόν πανηγυρίζοντα Προσκυνηματικόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Ἐλευθερουπόλεως, τήν 11^η εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ἱερόν Ναόν ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, τήν 13^η εἰς τόν Καθεδρικό Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καί τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς του, ὅπου καί ἐχειροτόνησεν Πρεσβύτερον τόν Διάκονον Κοσμάν Κυδωνόπουλον, προσφωνήσας αὐτόν καί ὑποδεικνύοντας τά νέα του ὑψηλά καί θεάρεστα καθήκοντα, τόν ὁποῖον καί τοποθέτησεν Ἐφημέριον τοῦ

Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μελισσοκομείου. Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας τόν Σεβασμιώτατον προσεφώνησε ὁ ἐορτάζων Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μπένος. Ὁ Σεβασμιώτατος κλείνοντας τήν πανηγυρικήν καί μεγαλοπρεπεστάτην Θεῖαν Λειτουργίαν εὐχαρίστησε Κληρικούς, Ἄρχοντας καί Λαόν διά τήν συμμετοχήν τους καί τήν παρουσίαν τους εἰς τήν ἐορτάσιμον αὐτήν ἡμέραν, τήν 20^η εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μουσθῆνης, ὅπου καί ἐτέλεσεν τό δεκαετές Μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ Μακεδονίας – Θράκης Νικολάου Μάρτη εὐεργέτου τῆς γενέτειράς του Μουσθῆνης, τήν 21^η εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, τήν 25^η ἐπί τῆ ἑορτῆ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Μελίσσης.

Ἵονομαστήρια

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Άγιου Μηνᾶ

Χειροτονία Πρεσβυτέρου

Έχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 7^η εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἐλευθερῶν, τὴν 10^η εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ὅπου μεγαλοπρεπῶς τιμᾶται εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου

Νικολάου καὶ προέστη τῆς Μεγαλοπρεποῦς Λιτανείας τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καὶ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου, πού τιμᾶται ὡς ὁ Προστάτης τῆς Πόλεως, τὴν 12^η εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ παρουσία τῶν Ἀρχῶν καὶ ἀπάντων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, τὴν 20^η εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης.

Προέστη:

Τὴν 6^η τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ Ἰωάννου Καραγιώργη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Μελίσσης καὶ τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τῆς Στεργιανῆς Ξουλόγη μητρὸς τοῦ πρώην Δημάρχου Παγγαίου Βασιλείου Ξουλόγη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Μεσορόπης.

Συμμετέσχε:

Τὴν 2^η καὶ 3^η τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Συνοδικὸς Σύνοδρος, ὡς καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Την Γραφίδα
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ
Αριθμός Αδειας
005

